

Hálaadással ujjongjunk előre!

**„Örvendezz Istenednek, az Úrnak
színe előtt fiaddal és leányoddal...”**

5Móz 16,11.

A Biblia szerint Isten azt akarja, hogy az ember örüljön. Isten áldásainak gazdagságával meg is teremtette ennek az okát. Az a baj viszont, hogy elvesztettük azt az érzékünket, amivel felfedezhetnénk, hogy milyen sok mindennek

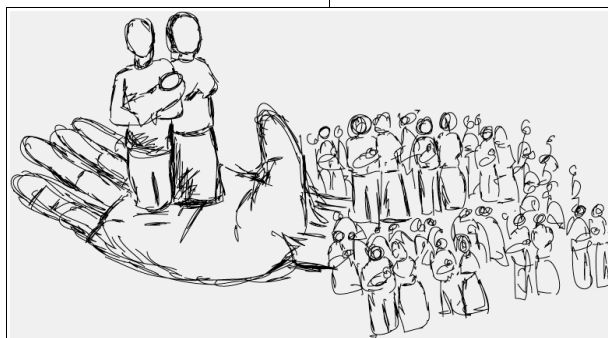
örülhetünk. Ezért kapunk parancsot Igénkben: találd meg azt az örömet, amit Isten adott neked és a hozzád tartozóknak.

Csüggedésre, szomorúságra, kétségbeesésre nagyon könnyen találunk okot, ezért szükséges a parancs, hogy: örvendezz együtt annak a jónak amit Istened adott.

A fenti felszólítás akkor hangzott el, amikor Izrael népe túl volt a pusztai vándorlason, miután kiszabadította őket egyiptomi fogságukból az Úr. Nem tudtak örülni? Tudjuk a Szentírásból, hogy megszépült a viszontagságos múlt, és visszasírták az egyiptomi hagymát, húsos fazekakat, s elfelejtették a megölt csecsemőket, a korbácsokat, a felemelt munkanormát, amelyet szüleik szenvedtek meg. Voltak, akik megpróbáltak berendezkedni, voltak elégedetlenkedők: csak ennyit adott az Úr? Kártevők is pusztítanak, aszály is súlyt. Mások elfelejtették, hogy az Úr

adta kezükbe a földet, s nem az ő hősi harcuk eredménye az új ország. Büszkeségük nem engedte látni a hála és öröm okait. Voltak, akik féltek attól, hogy a legyőzött, elűzött népek visszajönnek, pedig Isten nekik ígérte az országot.

Természetesnek tartjuk az élet dolgait, jó hogy az Isten mindent megad, ez jól van kitalálva. Csak éppen annak az öröme marad ki az életből, hogy fölfedezzük Isten ajándékait. Nincs érzékünk jól látni az életet.

Egy érettségi találkozóóról hallottam, ahol a volt diáktársak beszámoltak életükről. Érettségi után felvettek egyetemre, tanultam, lett munkahelyem - sorolja az egyik. Külföldi tanulmányút, házasság, gyerekek, akik már nagyocskák. Nagy áldozatokkal összehoztunk egy lakást, igazából jól vagyunk. Van kocsink is, egy BMW. Aztán jön a panasz: Megvan minden, de mennyi csalódás, betegség, megaláztatás, és még mi minden! Igazából nincs minek örülnünk.

Megszólalt egy másik is. Hasonló dolgokat mondott: tanulás, munkahely, házasság, gyerekek, gondok és örömök velük. Véletlenül kiderül, hogy az egyik gyermek gyógyíthatatlan beteg. Megemlítette, hogy milyen sok mindenre tanította meg őket ez a beteg

gyermek. A többiek megtanulták, hogy egymásért élünk a világon, nem magunkért. „Van még egy öreg Suzukink is, de jó hogy megy, mert a nagyszülők éppen most robbantak le, és gyakran visszük őket orvoshoz. Olyan jó az Isten!” - fejezi be mondandóját.

Két ember: az egyik nem találja meg örömét, eszébe sem jut, hogy Isten adta mindenét. A másik pedig gondok, nehézségek között is örülni tud, és azt mondja: Olyan jó az Isten! Mi a különbség a két látásmód között?

Az egyik a teljes valóságot látja a világban, látja a láthatatlant is, ami ugyancsak valóságos. Látja Isten jelenlétét, aki kezében tartja az eseményeket, hatalmasan munkálkodik, a benne bízókat biztosan tartja a kezében, és nagyon szereti őket. A másik szemléletéből ez mind hiányzik, egy Isten nélküli világban él, pedig ott is jelen van Isten, csak nem érzékeli, nem látja. Lehet, hogy nem is akarja.

Milyen akadály van annak, hogy valaki meglássa Istent, aki jókat készít nekünk, és örömet is találjon benne? A sok akadályból néhányat említek meg:

A lelki vakság, ami mindnyájunk tulajdonsága lett a bűneset óta. Az Isten elleni lázadás azzal a következménnyel járt, hogy megromlottak érzékszerveink. Nem merünk bízni Istenben, mert nem érzékeljük a valóságát. Adjon meg mindent, de közösségre nem lépünk vele, ajándékát pedig csak adja, aztán nincs rá szükség.

Vannak mártírok, akik szeretik magukat sajnálni és sajnáltatni. Szenvedni akarnak, másokat vádolnak és irigyelnek, úgy állnak másokon bosszút, hogy nem hajlandók örülni. Ők hátrányt szenvedtek, nem szerették őket eléggé. Isten pedig megvont tőlük valamit, és ezért akármilyen mást ad, annak nem hajlandók örülni.

Emberi góg, mindent saját teljesítményének, bölcsességének, körütekintésének, jó emberi kapcsolatainak, munkabírásiának köszönhet. Nincs szüksége segítségre, maga is boldogul, és lenézi azokat, akik gyengeségük tudatában mások segítségére szorulnak. Minek örülne szegény, hiszen kifáradt a sok munkában, nehéz az élet, mindenért meg kell küzdeni.

A megoldás ezekből az Isten előtti megalázkodás. Ha valaki kész felismerni és beismerni, hogy ezek az akadályok az Istentől való elszakadásnak, a bűnnek a következményei, hogy ennyire megromlott a lelkünk, ekkor lehet kész elfogadni Istentől mindazt, amit Ő adott, és örömet is találni benne.

Öröm azt látni, hogy egy ember előtt egyszer csak felragyog, hogy Isten szeret engem! Jézusban megjelent az a szeretet, Aki önmagát adta érettem. Amikor meggyőződéssé válik, hogy senkiben nincsen nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja a barátaiért, és Jézus barátjának tekint, ezért adta életét értem. Így Isten gyermeke lehetek, hozzátartozom gyermekei nagy családjához. Ott feladatot adott, a mennyben pedig helyet készített. Vannak nehézségeim is, csalódások érnek, betegség is látogat, de közben látom azt a sok jót, amit Isten adott, és ennek nagyon örülök. Azt is tudom már, hogy akik Istent szeretik, azoknak tényleg minden a javukra szolgál.

Hálaadó napokat tartunk az ős folyamán. Nem könnyű időket élünk, de megtelhet a szívünk örömmel és hálával a gondoskodó szeretetért, amit Isten gyakorol velünk. Nem örülünk a bajoknak, de az Úrban örülhetünk, mert tudjuk hogy a rosszat is jóra fordíthatja. Az, Akinek erre hatalma van. Az események mögött ott van

Isten, és ez a látás adja meg a bizalmat
és a reménnyel telt életet. A legfőbb jó
pedig Jézus Krisztusban lett a miénk,
Istennek legyen hála az Ő
kimondhatatlan ajándékáért.

Kiss Emil

LEHETTEM VOLNA

Fogadd el Uram
számadásom,
mennyei országod
előcsarnokában,
hol végtelen
kegyelmed van,
jelentkeztem
meghallgatáson.
Vallani hoztam
önmagam.
Lehettem volna
több Uram.
Lehettem volna másoknak,
mi lettem magamnak.
Lehettem volna bőség
a szűkölködőnek,
menedék a kivetettnek...
Lehettem volna vigasztaló,
vigaszt adó szó
a fájdalom láttán.
Lehettem volna alázatos
az alázatban,
és odaadóbb
a szolgálatban.
Lehettem volna
utat mutató
Szentjános bogár
a sötétben.
Lehettem volna
viharverte útjelző,
a menny felé.
Lehettem volna
több, mi voltam.
Itt állok országod
előcsarnokában,
hol kegyelmed
átölel, s fogad.
A Golgothát nézi szemem,
és áldozatod
könnyekben úszva

szemlélem.
Fogadd el Atyám
számadásom,
lehettem volna
több, mint lettem,
De Te végtelen
szeretetedben,
törölted örökre tartozásom.

Mucsi B. János

Gyülekezeti életképek beszámolók

Amsterdam 2009

Izgalmas indulásunk volt július 19-én, vasárnap hajnalban. Kedves autóbusz vezetőink – Farkas Sándor testvér és Paulusz András – háromszor pakolták át a csomagokat a csomagtartóba, és miután megoldották ezt az óriási feladatot, várakozásokkal és izgalmaikkal telve indultunk útnak. Dr. Bukovszki Ákos (a „dicsi-csopi” tiszteletbeli tagja, kísérője és egyik angol nyelven) kérte Isten áldását és az ő angyalainak őrző gondoskodását utunkra. A központi énekkar egy sokat utazó, összeszokott gyülekezet, mégis minden ilyen nagy út tele van kihívásokkal és a legjobb szervezés mellett is sok-sok váratlan fordulattal. Egy 20 órás busz út során kiismerjük egymás gyengeségeit, és paradox módon ezek mégis mind jobban összekovácsolnak minket. Mentálisan és fizikailag is megtanulunk alkalmazkodni egymáshoz, és ami még ennél is fontosabb, hogy megtanuljuk minden pillanatunkat a Jó Isten kezébe tenni, és akaratunkat az Ő irányítása alá rendelni. Este 7 óra körül, a tervezettnél valamivel később, megérkeztünk a Budapesttől 1000 km-re fekvő németországi Pfungtadtba. A testvérek, a gyülekezet már helyükön ülve, énekelve vártak ránk. Körülbelül 10 perc átöltözés és készülődés után meg is kezdtük az istentiszteletet. Igazán befogadó szívekre találtunk. Az Igét szóban dr. Bukovszki Ákos testvér hirdette, énekekkel az énekkar, a zongora húrjain Pátkai Imre zongora-

művész testvérünk szolgált. Az éjszakát családoknál töltöttük, ahonnan mindenki áldásos testvéri beszélgetésekkel gazdagodva tért vissza.

Utunkat folytatva immár a végső célállomáshoz közeledtünk, Hollandia felé. Kedves testvérünk és barátunk Evert Brons segítségével egy nagyszerű vendégházban lakhattunk, Voorthuizenben. Ez a kis vidéki város gyönyörű portáival és hortenziáival hamar a szívünkbe lopta magát.

Miután „berendezkedtünk” (hála Istennek kiválóan sikerült ebben a dologban is gyakorolnunk az alkalmazkodás művészetét), feltér-képeztük a várost, templomokat és természetesen jó „magyar módra” az üzleteket is. Egy kedves, névtelenségbe burkolódzó ottani testvér felajánlotta az énekkarnak, hogy ott tartózkodásunk ideje alatt biztosítja számunkra a szükséges napi kenyér mennyiséget. Hatalmas segítség volt ez számunkra, megmelengette a szívünket, és így névtelenül is köszönet érte. Mivel önellátóak voltunk, nagyon jó hangulatú főzéseket rendeztünk a jól felszerelt konyhában. Könnyed, jókedvű és felemelő közösség volt ez, a munkából pedig mindenki igyekezett kivenni a részét.

A második koncertet a szálláshelyünkől kb. 60 km-re fekvő Landsmeerben adtuk egy katolikus templomban, ahol újból megtapasztalhattuk a holland testvérek nagylelkű vendégszeretetét. A kedvünkért átrendezték az oltár körüli részt, hogy jobban elférjünk. Mikor kiálltunk énekelni, egy mosolygós, nyitott, nyüzsgő gyülekezet nézett ránk vissza! Nagyon interaktív koncert volt. Azonnal megbeszélték egymás között ha tetszett nekik valami, és fordították az angol összekötő szöveget azoknak, akik nem értették. Innen is élményekkel és áldásokkal tértünk vissza a kis házunkba. Minden reggelt közös áhítattal, imádsággal és énekléssel kezdtünk Bálint Andrea testvérnő vezetésével. Július 22-én, szerdán kora délután a szálláshely-

ünkön próbáltunk, aztán kisebb kalandtúra után (hiába a térkép és a GPS) megtaláltuk azt az Assen mellett fekvő Schoonloo-i Baptista Ifjúsági Központot, ahol felejtethetetlen fogadtatásban és fejedelmi lakomában volt részünk! Ők csak Drenthe-i kávéasztalnak hívták, de valójában 3 napi ételmezt találtak elénk. Vendéglátóinkkal, Janny és Piet Kingma testvéreinkkel Újvári Anikó testvérnő révén ismerkedhettünk

meg. Kedves testvéri és baráti kapcsolatok alakultak, határokat és nyelvtudást átívelő szeretet övezte ezt az együttlétet is. A kiváló vacsora után kissé kérdésessé vált az esti éneklésünk

fizikai megvalósulása. Azért mégis elindultunk Witterzommerbe. Ebben a „kemping-szerű” hatalmas erdős-fás táborban egy félig nyitott, félig zárt koncert teremben énekelhettünk, közel 600 hallgatónak. Magyarné Kulcsár Piroska testvérnő több ízben is, így itt is az angol nyelvünké vált. Piroska fordította a karmester magyar szavait angolra, Piet Kingma testvér az angolt hollandra és ugyanígy visszafelé. Holland testvéreink sokat kacagtak azon, hogy egy pár másodperces holland mondat milyen hosszan hangzik magyar fordításban. A végén már kezdték kétségbe vonni a fordítás hitelességét. Szóval a jókedv és a jó hangulat itt is megvolt, de sokkal többet kaptunk ezeknél lelkiekben. Nagyon felemelő és igazi közösségi érzést kelt az, hogy látjuk az evangélium hatását az emberi szíveken, ahogyan a szolgálataink végén felolvadnak az addig jégbefagyott csatornák, és könnyes szemek jeleznek vissza arról, hogy az üzenet részben vagy egészben eljutott hozzájuk! A zene olyan egyetemes nyelve az emberiségnek, amelyben magasabb szinten kommunikálnak a lelkeink. A lelkeknek olyan rezdüléseit közvetíti, amik a beszéd által megközelíthetetlenek, ezért érezzük egy-egy koncert végén mi és a közönség is a személyes találkozásokban és a kézfogásokban úgy, mintha már régről ismernénk egymást. És ez nem emberi találmány, nem a mi érdemünk, hanem

külön kegyelem, hogy így is eszközök lehetünk Isten kezében.

Másnap abban a kisvárosban énekeltünk, ahol a szálláshelyünk volt, Voorthuizenben. Evert Brons és kedves családja közreműködésével egy csodálatos templomban adhattunk koncertet. Bár itt már sokkal kevesebben voltak, de a Központi Énekkar már régen megtanulta, hogy teljesen mindegy, hogy hány embernek énekel: egynek vagy ezernek. Családiás, bensőséges hangulatú, napsütéses koncert volt. A napsütést csak a színes üvegablakok miatt jegyeztem meg, egészen földöntúli volt, ahogy átsütött rajtuk a nap.

Július 24-e, péntek: véget ért a koncertsorozat és Amsterdam felé vettük az irányt, ahol várt ránk az Amsterdam 400 Konferencia. Érdekes egy ilyen nagyszabású konferencián részt venni. Részből felemelő a testvériség száma és sokfélesége végett, részben nyomasztó amiatt a sok-sok szervezési dolog miatt, ami ekkora embertömeggel jár. De még a földi dimenziókban élünk, így ez elkerülhetetlen. Akadtak ismerős arcok is a szervezőtáborból (még Birminghamból), és akadtak ismerős szervezési problémák is szintén Birminghamból, de Isten segítségével bölcsen és kellő türelemmel sikerült megoldást találni minden problémára. A konferencia első napján kora délután a megnyitó alkalmon énekelhettünk, majd este a megnyitó plenáris ülésen, melynek a mottója „Szabadság Krisztusban” volt.

Másnap csak kora délután kellett énekelnünk a konferencia keretében Amsterdam belvárosában, így délelőtt szabadok voltunk, és egy csodás hajókirándulást tettünk Amsterdam csatornáin. Éppen a „meseváros meseházaitól” elvarázsoltan nézelődtünk, mikor az egyik hídról kedves testvéreink és barátaink integettek vissza. Nevezetesen Nagy Imre testvér és kollégája, akik az MTV nagyköveteiként voltak jelen. A délutáni koncert nagyon színes volt. Amsterdam legrégebbi mennonita templomában léphettünk fel. Az imaház csodálatos építészeti remekmű volt, az ódon hangulatot pedig fokozta, hogy előttünk

orosz testvéreink énekeltek. Az a jellegzetes hangzás, amit tőlük hallottunk, majdnem egészen Szentpétervárig repített bennünket gondolatban. Őket hallgatva az ember szinte látja a hagymakupolákat, a hosszú szakállakat, és érzi azt a jó illatot, amivel évezredek értékek szállnak fel az égi oltárhoz.

Aztán jöttünk mi. Még nem említettem azt a kiváló művészekből álló kiskamara együttest, akik többször is színesítették szolgálatainkat: Gellén Christa fuvolán, Oláh Miklós gordonkán, Pátkai Imre pedig a zongorán bővölte a hangokat. Csodálatos együtt munkálkodásuk, ihletettséjük és nagyszerű profizmusuk minden alkalommal „elvarázsolta” a hallgatóságot, így itt is.

A sok gyaloglás után – néha szinte elsodort a város hullámmása, nyüzsgése, lüktetése a biciklistákról nem is beszélve – visszatértünk az autóbuszunkhoz és aztán a már ismerős kisvárosunkhoz.

Elérkezett az utolsó nap. Csodálatos úrvacsorai alkalomban volt részünk, és megtiszteltetés volt, hogy pont az úrvacsorai jegyek szétosztása alatt énekelhettünk. Szeretném most idézni Tony Peck testvért, az Európai Baptista Szövetség főtitkárát, aki többek között így emlékezett az alkalomra:

„Azért írok, hogy köszönetet mondjak a Magyar Központi Énekkarnak csodálatos zenei szolgálatukért az Amsterdam 400 során. Sokan említették nekem, hogy milyen mély benyomást keltő volt az énekkar hangja és hogy valóban segítettek nekünk az Urat dicsérni. Mozart: Áldunk Téged c. művének halk, kontrollált éneklése a bor szétosztása alatt az úrvacsorai istentiszteleten sokunk számára nyújtott felejthetetlen élményt. Ünneplésünk igen speciális momentuma volt ez. ...”

A plenáris ülés mottója ezúttal „Közösség Krisztusban” volt. Késő délután búcsút vettünk Amsterdamtól és elindultunk hazafelé. A szálláshelyünkől és háziasszonyától már aznap reggel elköszöntünk. Nagyon megható volt, ahogy Bea asszony kívánságát teljesítve olyan éneket énekeltünk, amit ők is ismernek. Könnyes búcsú volt ez.

A 21 órás busz út során ismét megtapasztalhattuk Isten óvó kegyelmét, és bár testiekben megfáradva, de lelkiekben meggazdagodva július 27-én, délután 4 óra körül hazatérhettünk szeretteinkhez.

Hála és köszönet a Mi Istenünknek, hogy megsegített minket ezen az úton is, és hála azokért a testvérekért, akik eszközök lehettek az Ő kezében és a segítségünkre voltak!!!! Így:

Dr. Bukoszy Ákosnak, Barbarics Péternek, Újvári Anikónak, Evert Brons-nak, Janny és Piet Kingma-nak, Magyarné Kulcsár Piroskának, egyházunk elnökségének és végül, de nem utolsó sorban Oláh Gábor karnagynak!!! KÖSZÖNJÜK!!

Oláh Judit

"Nagyon élveztem azt, hogy ezen az úton részben elkísérhettem a központi énekkart. Kedves emlékeket hozott ez vissza abból az időből, amikor 2005-ben egy teljes angliai turnét csinálhattam végig velük. A vasárnap hajnali (fél 5-ös!) indulást egy hosszú, 14 órás buszozás követett. Örültem, hogy láthattam újra a "központisok"-at, megtapasztaltam azt az oldott légkört, amely a buszban uralkodott. Amikor végre megérkeztünk németországi állomáshelyünkre, az ottani gyülekezet már fél órája várt ránk, hogy kezdőd-hessen az istentisztelet, melyen az énekkar énekelt és rám várt az igehirdetés feladata. Késésünk azt jelentette, hogy a buszból azonnal az öltözőbe kellett menni, és szinte lélegzetvétel nélkül a gyülekezeti terembe, illetve a szószékre. Az énekkar szépen helytállt - a helyi gyülekezet (több százan voltak jelen!) pedig szépen helytűlt.

Számomra külön élmény volt megtapasztalni, hogy Isten hogyan segített meg abban, hogy németül prédikáljak. Ezt követően elváltak útjaink. Az énekkar ment tovább Hollandiába, én pedig - rövid erdélyi kitérővel - haza Halásztelekre.

Az amszterdami konferencia alatt már csak futólag találkozhattam az énekkarral, mivel ott a konferencia programjában kellett részt vennem egyházunk vezetőivel. Az Úr útjai érdekesek, előreláthatólag idén ősszel lesz megint közös szolgálatunk a

400 éves jubileummal kapcsolatosan - ezúttal Kárpátalján."

Dr. Bukovszky Ákos

Számomra ez a hollandiai út Isten csodája volt. Valószínűleg az olvasó számára felmerülhet a kérdés: – Miért is? Mi abban a csoda, ha valaki kórus énekesként részt vesz a kórossal egy koncert körúton. Nos, ez azért volt csoda – mert ÉLTEM.

Az történt ugyanis, hogy a hollandiai utazás hetében a munkahelyemen üzleti útra kellett mennem több kollégával Lengyelországba autóval. Hazafelé jövet Szlovákiában komoly baleset ért bennünket. A sofőr a megengedett sebességnél jóval gyorsabban jött, elnézte és kvázi „kiegyenesítette” a körforgalmat. Az autó totálkárosra tört, a terhes kolléganőm súlyos kéztörést szenvedett, én pedig hála Istennek egy közepes agyrázkódással „megúsztam”.

Isten különös módon válaszolt a lengyelországi út előtti tépelődéseimre. Ugyanis épp olyan élethelyzetben voltam, hogy azt a kérdést tettem fel Neki, hogy félreérthetetlenül mutassa meg számomra, hogy szeret és még szüksége van rám. S Ő valóban félreérthetetlenül válaszolt.

Egyrészt megtartotta az életemet, mert ez a baleset könnyen tragédiával is végződhetett volna. Másrészt miután az orvosi konzultációkat követően hosszas vívódás után végül vállaltam az énekkarral való utazást Hollandiába – szolgálatot is bízott rám. Ugyanis én lehettem – ahogy Oláh Gábor megfogalmazta - „az énekkar nyelve”, azaz tolmácsa az egész út során.

A kórustársaim különös gonddal figyeltek rám – volt orvos velünk Szilágyi Ruti személyében, aki ha bármi gond lett volna, ott volt segítségként, illetve mindig volt, aki cipelte a cuccaimat - külön köszönet érte Széll Edmondnak -, és a kórustagok részéről is folyamatosan kaptam egy-egy mosolyt, érdeklődést, törődést, ami nagyon jól esett és nagyon hálás vagyok érte.

Hála Istennek nem volt különösebb problémám, nem fájt a fejem, minden nap

különös módon megtapasztaltam a jó Isten segítségét és gondoskodását, és így tudtam szolgálni Neki és a kórusnak is mind a tolmácsolással, mind pedig az énekléssel. Összességében ezt az utat Istennek szántam hálaadásként, hogy megtartott és még akar használni. Köszönet Neki mindenért!

Magyarné Kulcsár Piroska

AUSZTRÁLIAI ÚTI BESZÁMOLÓ A NYUGDÍJAS KLUBBAN

Mi, nyugdíjasok szeptember 10-én találkoztunk először a nyár után. Kiss Emil testvér az aznap reggeli igéből olvasott fel. Az volt az üzenet, hogy az a "nép, aki Istenre bízta magát, az Ő vezetésére hagyatkozott és megtalálta a szolgálati területét, az a mai napig megvan. Voltak azonban sokan, akik nagy tervekkel indultak, de eltávolodtak Istentől, eltűntek a föld színéről is."

Vendégünk Simon András grafikus művész testvérünk és barátunk volt, aki már második alkalommal látogatott el hozzánk. Most 3 hetes ausztráliai körútjáról számolt be. Bemutatta sok-sok képen ennek a nagyon távoli földrésznek néhány természeti jelenségét, szépségét, állatvilágát és a művészileg értékes épületeit. Katolikus és református közösségek szervezték ezt az utat. Templomokban, öregotthonban, iskolákban mutatta be képeit és könyveit, - így tett bizonyosságot Istenáldotta tehetségéről, hitéről, Jézusról. Amikor erről az alkalomról hazaértem, még a látott képek voltak előttem, s belelapoztam Simon András: "Életed üzenet" című könyvébe. Ehhez a délutánhoz legméltóbbnak a következő néhány sort találtam:

"A szépség Isten Lelkének megszentelő kisugárzása a teremtett világra. Külső megjelenésünktől függetlenül mi magunk is lehetünk szépek, ha engedjük magunkon átváramlani Isten szeretetét. A valódi szépség ugyanis belülről sugárzik."

Sípos Terézia

Visszhang

KAPCSOLTAM

Szeptember 19-20-án került sor ifjúsági evangélizációkra, amelynek fókuszában ezúttal kapcsolataink álltak: Kapcsolatom önmagammal, Istennel és más emberekkel. A szombati nap előadója Boros Dávid, vasárnap Tisza Attila volt. Az előadások meghallgathatók az Interneten:

www.jozsefutca.baptist.hu

Nagy örömünkre szolgált, hogy a szombati nap folyamán - a regisztráció alapján - több mint 120-an lehettünk együtt. A regisztrációnál minden résztvevő kapott visszajelző lapot, ennek kiértékelése után a következő tanulságokat vonhatjuk le:

Összességében elmondható, hogy a fiatalok jól érezték magukat a hétvégén. Többen leírták, hogy sokat jelentettek nekik az előadások, és sokat tanulhattak belőle. A visszajelzések szerint mindenki megtalálta a neki megfelelő programot a délután folyamán. Nagy népszerűségnek örvendett az idén először megszervezett „Kreatív sarok”, és a már tavaly nagy sikert aratott Vakond színház is.

Hogy ki honnan értesült a hétvégéről? Amire számítottunk is: a legtöbben barátaiktól hallottak erről a lehetőségről. Viszont nagy örömünkre szolgált, hogy több olyan fiatal is volt, aki vagy

plakátról-szórólapról, hirdetésből vagy az internetes információk alapján jutott el hozzánk.

És amiért igazán hálásak vagyunk, hogy többen jelezték, hogy az előadások és énekek segítségével közelebb kerülhettek Istenhez. Ez volt a hétvége legfontosabb célkitűzése. Két fiatal írta, hogy szeretne járni az Istent keresők bibliaórájára is. A legtöbben kérték, hogy legközelebb is juttassuk el az információt hozzájuk, ha ilyen programokat szervezünk.

Hálásak vagyunk a gyülekezet támogatásáért, legyen szó akár anyagiakról, imádságról, sütemény és hússütésről vagy bátorító szavakról. Különösen jó volt átélni a közösség erejét a vasárnapi istentiszteleten. Ebben szeretnénk továbblépni a jövőben is.

Nyári Erika és Liptai Gábor

Innen - onnan

A LEGJOBB BANKI SZOLGÁLTATÁS

"Ritkán adódnak nagy alkalmak, hogy másokon segítsünk, de a kicsikkel nap, mint nap szembesülünk." Sally Koch

Amikor a fiam kamasz volt, az egyik barátjával felszálltak a városba vezető buszra, hogy keréktengelyt vásároljanak a gördeszkájukhoz. Mindkettőjüknek 20-20 dollárja volt. A belvárosba érve rájöttek, hogy több pénzre lenne szükségük, hiszen a buszjegyért is kellett fizetniük és az árun forgalmi adó is volt. 3 dollár 75 centjük hiányzott. A bankunk egyik fiókja a közelben volt, így elhatározták, hogy mennek és kölcsönt kérnek. A pénztáros közölte velük, hogy ez nem lehetséges, de a szüleik hitelkártyájára vehetnek fel készpénzt. Hazatelefonáltak, de senki nem volt otthon. Visszamentek hát a pénztárhoz, hogy megtudakolják, nem lehetne-e valamit tenni. Az a bank elnökéhez irányította őket. Az alelnök megkérdezte, miért kellene a banknak kölcsönt adnia nekik, mire a fiúk azt válaszolták: "Mert cserkészek vagyunk, jó

tanulók és megbízhatóak." Az alelnök erre azt mondta, mivel nincs kezesük, állítsanak ki egy kötelezvényt. A fiúk megtették és megkapták a pénzt, amire szükségük volt. Később megtudtuk, hogy az a csodálatos ember a saját pénzét adta kölcsön a fiúknak. A férfi elmondta, hogy többször adott már így kölcsönt. Hozzátette, hogy szinte 100 százalékban visszakapta a pénzt és hogy az emberek ilyen módon való segítségét munkája legkellemesebb részének érzi.

Másnap reggel a fiam és a barátja felszálltak a buszra. Kifizették a tartozást és vissza kapták az alelnök által aláírt kötelezvényüket. A legkiválóbb banki szolgáltatásban volt részük.

forrás: internet

Gondolatok

Egy bölcs ember mindig beismeri a hibáit, hogy barátait megnyugtassa.

A boldog élet titka: ami jön fogadjátok el, ami megy engedjétek el! Ennyi az egész.

"Magunkon ítélni sokkal nehezebb, mint másokon. Ha sikerül helyesen ítélned saját magad fölött, az annak a jele, hogy valódi bölcs vagy."

Antoine de Saint-Exupéry

Adassék nékem annyi lelki erő, hogy mindazt elfogadjam, amin változtatni nem tudok, és bátorságot ahhoz, hogy mindazt megváltoztassam, amire képes vagyok, és bölcsesség ahhoz, hogy el ne tévedjek közöttük."

Friedrich Oetinger

Ne tévesszed össze a különböző kötelességekkel. A hála érzés, és mint ilyen megfoghatatlan, felmérhetetlen és emberi értékfogalmakkal ki nem fejezhető. Csak akkor van jogod számon tartani, ha Te tartozol vele másnak. Ez lelkiismereted feladata. De ha azt kutatod, hogy ki adósod hálával, már önzésed szolgálatába állítottad a cselekedetet is, amivel állítólag megszolgáltad. És önző tettek egyszerűen napi áron számolandók el, hála nem jár, s nem is teremhet nyomukban.

Vass Albert: Te és a világ című könyvéből

Levél a gyülekezethez

Kedves Testvéreim, az Úr Jézus Krisztusban!

Most, hogy immár 7 hónapja vagyok a kiskőrösi Szeretetház lakója, illőnek tartom, hogy röviden beszámoljak testvéreimnek az itteni élettel kapcsolatos tapasztalataimról. Mindenek előtt hálával magasztalom az én mennyei Atyámat, hogy ebbe a szeretetközösségbe plántált, amelyre ráillik a zsoltáros szava: "Imé, mily jó és mily gyönyörűséges, mikor együtt lakoznak az atyafiak." (Zsolt.133.)

Igaz, hogy több évtizedes szolgálatom során folyamatos kapcsolatom volt a Szeretetházakkal, de sohasem gondoltam arra, hogy Isten tervében az is benne volt, hogy sorstársként itt élve folytassam a szolgálatot. Milyen jó, hogy még nem tett félre és elmondhatom, hogy csodálatosak az Ő útjai és tervei. Ma, amikor sok magára maradt idős ember küszködik az élet nehézségeivel, mennyei Atyánknak gondja volt és van arra, hogy gyermekei ebben az otthonban életük hátralévő éveit nyugalomban, de nem tétlenül, az Ő gyönyörűségére és egymás építésére használják fel. Nagy kiváltság ilyen szeretetközösségben élvezni az Úr áldásait. A személyes kapcsolatokban, egymás megismerése által, valamint a heti 3 alkalom az istentiszteleten - mind a lelki épülésünket szolgálja.

Tudatosodik bennünk, hogy földi életünknek utolsó állomása ez a hely. A zsoltáros így fejezi be ezt a zsoltárt: **"Oda küld áldást az Úr és életet mindörökké".**

Módunkban van ezt átélni is, mikor egymás testvérünktől búcsút veszünk, ha bekövetkezik az eltávozás ideje a földi életből az örökkétartó otthonunkba, amit az Úr Jézus Krisztus készített el számunkra ígérete szerint. Meg vagyunk azonban győződve arról, hogy Isten nem véletlenül, hanem céllal helyezett ide bennünket, s amíg tart földi életünk, azt egymás javára és az Ő szent Neve dicsőségére kell felhasználni. Ebben a küldetésben szeretnénk hűségesek maradni mindhalálig.

Testben ugyan távol, de lélekben és

imádságban gondolkodom a József utcai gyülekezetre, és örömmel olvasom a Testvérek c. lapban a gyülekezet életével kapcsolatos híreket.

Szívből kívánom, hogy adjon az Úr jó előmenetelt! Köszöntöm a gyülekezet lelkipásztorát családjával együtt, valamint az előljárókat, kicsinyeket és nagyokat, ifjakat és időseket egyaránt.

Az Úr áldása nyugodjon meg az egész gyülekezeten!

Gerő Sándorné

B E T E G S É G

Ha semmi bajom, tudom, mit kell tennem Betegségben és fájdalmak között.
De ha lesújt és végigsöpör rajtam
a tikkasztó vihar, megrémülök.

Első a jajszó. Második az orvos.
Ezek után jön az imádkozás.
Megállapítom búsan, keserűen:
Mily csekély az orvosi tudás!

És sorsomba ha már beletörődtem,
Akkor jönnek a régi szép igék.
És a bizalom. Bármilyen történjék,
Csak foghassam Jézus erős kezét!

Gerzsenyi Sándor

Gyülekezetünk betegei

Bozsogi Jánosné	Erdei Béláné
Magyar Gyuláné	Pap László és neje
Gálffy Imre	Rumbold Gyula
Gerő Sándorné	Sebők Györgyné
Groska Erzsébet	Sós Gábor és neje
Hetzke József	Szabó Lajosné
Huszi Dezső	Kántor Andrásné
Szalay Mihályné	Szebeni Gyula és neje
Kárpáti Tivadarné	Tóth Imréné
Kissné Boros Lídia	Vékony József
Liptai Sándorné	Vida Sándor és neje
Nagy Sándorné	Vodiczky Mária

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus, az orvosok

orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat.- Betegeink címe, telefonszáma Újvári Ferenc lelkipásztornál és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható.

"Beteg-e valaki köztetek? A hitből fakadó imádság megtartja a beteget és az Úr felsegíti őt." (Jak 5,14)

Hirdetések

Hívő házaspár telket vásárolna Solymáron, Pilisvörösváron, vagy a környéken.
06-20- 886 0172 (baptifon).

36/38-as méretű menyasszonyi ruha bérelhető. Képeket küldök e-mailben. 0620/ 886 0172 (baptifon).

ÉLŐ KÖVEK

Gyülekezeti tanfolyam októberi tanulmányi nap

Aki még nem adta le jelentkezését a tanfolyamra és szeretne részt venni ezen a tanulmányi napon, jelentkezését október 25-ig leadhatja Kántor Juditnál (baptifon: 06208860449).

2009. október 31. A nap fő témája: Lelkigondozás

Téma: Szolgálat deviánsok felé

Előadó: Huszár Géza (Menedék Alapítvány)

➤ A deviancia fogalmának tisztázása.
➤ Korunk devianciái. ➤ Deviánsok lelkipondozása. ➤ Függőség és szabadság. ➤ Szabadítás a Biblia alapján.

Téma: Szolgálat fogvatartottak felé

Előadó: L. Molnár István református lelkész

➤ Mi viszi rács mögé az embert? ➤ A kiút és újrakezdés. ➤ Börtönélet és evangélium. ➤ Hívő közösségek szerepe a börtönmisszióban. ➤ Tanácsadás a bizonyágtételhez. ➤ Hogy hat egy negyedévenkénti csoportos látogatás? Mit tehetnének jobban?

Téma: A szolgálat háttere

Előadó: Sólyom Attila (József utcai Gyülekezet)

➤ Isten a kezdeményező - Ki a küldő és ki a küldött? ➤ Szerepem helyes meghatározása. ➤ Ima és böjt mint harc és eszköz. ➤ Tisztaság kérdése.

Nyugdíjas Klub

Legközelebbi alkalmunk:

2009. október 08-án,

15 órakor kezdődik

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

*

Ifjúsági programok októberben

Mikor?	Program	Előadó
Okt. 2. 18.30.	Ifjúsági klub. Téma: Timóteushoz írt 1. levél tanulmányozása	LG
Okt. 9. 18.30.	Ifjúsági klub. Téma: Timóteushoz írt 1. levél tanulmányozása	LG
Okt. 16. 18.30.	Ifjúsági klub. Téma: Timóteushoz írt 1. levél tanulmányozása	LG
?	Kirándulás. Úti cél a Holdvilág árok. Találkozás 9.00-kor a Batthyány téren a HÉV állomásnál.	
Okt. 23.	Nincs ifjúsági klub	
Okt. 30.	Ifjúsági klub. Havonta egy vendég.	Oláh Gábor

Lapzártánk minden hónap 15-e.

A SZERKESZTŐK

József Utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.baptist.hu

www.jubi.hu

„Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

Folyamatosan kerülnek fel az ige hirdetések is.

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra,
10⁰⁰ és 17⁰⁰ Istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ Istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.